

Sygnatura akt VI Ka 1118/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 stycznia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SO Bożena Żywioł

SO Arkadiusz Łata (spr.)

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r.

sprawy **skazanego D. S., syna S. i Z.**

ur. (...) w T.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 24 września 2013 r. sygnatura akt VI K 356/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 632 pkt 2 kpk

1. uchyla punkty: 1, 2 i 5 zaskarżonego wyroku i na mocy art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary jednostkowe wymierzone prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 22.05.2009 r. sygn. akt VI K 56/09,

- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 27.01.2010 r. sygn. akt VI K 612/10 zmienionego postanowieniem w/w Sądu z dnia 9.11.2013 r. sygn. akt VI Ko 251/13 (VI K 612/10);

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. kosztami procesu w sprawie wydania wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1118/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się skuteczna jedynie o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia konieczne oraz uzasadnione stało się uchylenie punktów: 1, 2 i 5 zaskarżonego wyroku i umorzenie na mocy art. 572 kpk postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary jednostkowe wymierzone prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 22 maja 2009 r. – sygn. akt VI K 56/09;

- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 27 stycznia 2010 r. – sygn. akt VI K 612/10 – zmienionego postanowieniem w/w Sądu z dnia 9 listopada 2013 r. – sygn. akt VI Ko 251/13 (VI K 612/10).

Z dniem 9 listopada 2013 r. wszedł bowiem w życie przepis art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.; U. z 2013 r., poz. 1247), mocą którego znolelizowano między innymi normę art. 119 § 1 kw poprzez uznanie za wykroczenia takich przypadków kradzieży i przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej jeżeli ich wartość nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. To ostatnie natomiast wedle uregulowania przepisu § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1026) wynosi od daty 1 stycznia 2013 r. – 1.600-zł (minimalne wynagrodzenie za pracę).

W konsekwencji w dniu rozpoczęcia obowiązywania noweli art. 119 § 1 kw wspomniana wyżej ¼ minimalnego wynagrodzenia ukształtowała się na poziomie 400-zł. Tym samym za wykroczenia uznaniu podlegają te wszystkie wypadki kradzieży i przywłaszczenia (traktowane dotąd jako przestępstwa), gdy wartość przedmiotu owych czynów nie przekracza 400-zł.

D. S. tymczasem skazany został prawomocnym już wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 27 stycznia 2010 r. – sygn. akt VI K 612/10 na karę pozbawienia wolności za występki z art. 278 § 1 kk polegający na kradzieży telefonu komórkowego wraz z kartą pamięci o łącznej wartości około 300-zł.

Czyn skazanego – na zasadzie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r., o jakiej była mowa wyżej – winien zatem zostać oceniony w kategoriach wykroczenia z art. 119 § 1 kw (kontrawencjonalizacja), czego wyrazem jest postanowienie Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 9 listopada 2013 r. – sygn. akt VI Ko 251/13 (VI K 612/10), gdzie taką właśnie kwalifikację prawną przyjęto, zaś karę pozbawienia wolności zamieniono na 30 dni aresztu.

Następstwem wszystkiego powyższego – na gruncie rozpatrywanej aktualnej sprawy – stało się odpadnięcie podstawowych przesłanek z art. 85 kk umożliwiających wydanie w stosunku do D. S. wyroku łącznego i wymierzenie kary łącznej.

O ile bowiem czyn z art. 119 § 1 kw (omówiony powyżej) – dokonany w dacie 28 marca 2009 r. oraz kolejny czyn z art. 207 § 1 kk popełniony w przedziale czasowym od kwietnia 2006 r. do dnia 4 października 2008 r. (wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 22 maja 2009 r. – sygn. akt VI K 56/09) miały miejsce przed zapadnięciem pierwszego, choćby nieprawomocnego wyroku, co do któregośkolwiek z nich (czyli przed datą 22 maja 2009 r.), o tyle nie zostały zrealizowane pozostałe wymogi wydania wyroku łącznego ustanowione w art. 85 kk.

Przepis ów nakazuje stwierdzenie zbiegu realnego najmniej dwóch przestępstw, nie przewidując go dla przestępstwa i wykroczenia (jak w przypadku niniejszym). Za zbiegające się przestępstwa muszą nadto zostać wymierzone kary tego samego rodzaju (lub inne, lecz podlegające łączeniu).

Kary: pozbawienia wolności i aresztu nie są zaś karami jednorodzajowymi, ani też nie podlegają łączeniu na podstawie przepisów szczególnych.

W efekcie, w obliczu braku podstaw do objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności i kary aresztu należało uchylić rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku łącznym dotyczące wymierzenia kary łącznej (tj. punktu: 1, 2 i 5) oraz w powyższym zakresie postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego umorzyć w oparciu o przepis art. 572 kpk.

W pozostałej części (punktu 3 i 4) zapadły wyrok utrzymany został w mocy. O należnościach obrońcy z urzędu rozstrzygnięto jak w pkt. 3 wyroku niniejszego. Kosztami procesu w sprawie wydania wyroku łącznego obciążono natomiast Skarb Państwa.